

Hồi 33

Gặp Lại Người Xưa

Bốn tên hộ vệ mang đại đao và bốn con kiện mã dẫn đầu, theo sau là bốn người thiếu phụ khiêng mấy cái rương thật lớn.

Bốn người thiếu phụ tuổi trạc trung niên, người nào ăn vận cũng chỉnh tề sang trọng.

Sau cùng, một người thiếu phụ tuổi độ quá hai mươi, được tám cô a hoàn vây quanh chậm chậm vào sân.

Người thiếu phụ trẻ tuổi mặt lạnh như tiền, đôi mắt thật sắc và luôn nhìn thẳng, nàng đi dưới đất nhưng phong tư của nàng khiến cho người ta có cảm tưởng như nàng đang lững lơ giữa không trung, vẻ đẹp không sắc xảo mà cực kỳ cao quý.

Vẻ đẹp của nàng không một ai có thể nhìn qua một bận mà có thể không nhìn lại, nhưng thần sắc nghiêm cách của nàng, bất cứ ai cũng không dám nhìn thẳng đến hai lần.

Một con người có hai phong thái thật là trái ngược

Đẹp nảo nùng và lạnh băng băng.

- Tú Cô !

Từ trong mái hiên của gian phòng phía tây, Phí Độc Hành buột miệng kêu lên thẳng thốt.

Hắn chỉ kêu được một tiếng rồi đứng sững như trời.

Tiếng kêu của hắn không lớn nhưng thật rõ ràng, thêm vào đó, khi người thiếu phụ trẻ tuổi và đám a hoàn đi vào, tòa trang viện vốn đã vắng lặng càng im phăng phắc.

Chính vì quá im lặng cho nên tiếng kêu của Phí Độc Hành dầu có nhỏ, tất cả, từ mấy tên hộ vệ, đám người trung niên áo đen, cho đến mấy ả a hoàn cũng đều nghe thấy.

Tất cả đều dừng lại, bao nhiêu con mắt dòm quanh.

Người thiếu phụ cũng thoáng ngạc nhiên, nàng đưa mắt về phía Phí Độc Hành.

Vừa thấy mặt hắn, nàng hơi biến sắc, nhưng chỉ một thoáng thôi, mặt nàng lại lạnh băng băng như cũ, nàng gọi tên trung niên tới gần dặn nhỏ mấy câu rồi tiếp tục đi vào.

Đoàn người đi thật nhanh khuất vào hậu viện.

Giải Tú Cô !

Người bạn gái, người em nuôi từ nhỏ, người âm thầm yêu hấn và vì bị tang cha phải bỏ Hồ Lô Cấu ra đi, người mà hấn cố công tìm kiếm bao nhiêu lâu nay lại là vị Cửu phu nhân của Hòa Khôn hay sao ?

Nhưng mắt hấn chưa mờ, trí khôn của hấn hãy còn đầy đủ hấn không thể nhìn lầm.

Hấn nhìn thật rõ và vì thế hấn rung động và buột miệng kêu thành tiếng và chính nàng cũng đã dừng chân nhìn lại, nhút định người đó là nàng.

Giải Tú Cô.

Thế nhưng nàng lại làm mặt lạnh, nàng có nhận hấn ? Hay nhận không ra hấn ?

Không nhút định nàng có nhận ra, nhưng nàng không nhìn hấn.

Người bạn cũ tại Hồ Lô Cấu đã cho hấn biết, nàng căm hận hấn, nàng đã cho rằng hấn bất nhân bất nghĩa cho nên nàng không nhìn hấn ? Hay người đó không phải là nàng?

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập lập đi lập lại trong óc hấn, hấn như người không còn hồn vía.

Hấn biết mình không nằm mộng, hấn đang tỉnh táo hơn bao giờ hết...

oOo

- Họ Phí, hãy đến đây.

Một gã hộ vệ áo đen mang đại đao vẫy tay chào hấn.

Phí Mộ Thư định thần nhìn lại, hấn nghĩ bọn này bây giờ định tìm đến gây sự nữa đây.

Hấn ngẫm chuẩn bị.

Gã hộ vệ áo đen gất lớn:

- Họ Phí, điếc rồi à ? Cửu phu nhân cho gọi.

Cửu phu nhân gọi hấn ?

Nhút định là nàng rồi.

Và nhút định nàng đã nhìn ra hấn.

Nếu không phải là nàng và nếu nhìn không ra hấn thì gọi hấn làm chi ?

Đúng là nàng, đúng là Giải Tú Cô.

Bao nhiêu ý nghĩ xoay thật nhanh vào óc Phí Độc Hành, lần thứ nhút hấn nghe tim mình đập mạnh, hấn bước nhanh tới trước mặt gã hộ vệ và gặng lại:

- Có phải Cửu phu nhân gọi tôi hay không ?

Gã hộ vệ áo đen ném tia mắt lạnh lùng :

- Cứ đến rồi sẽ biết. Theo ta !

Hắn quay mình đi thẳng ra hậu viện thật nhanh.

Phí Độc Hành vội bước theo sau.

Vừa đi, hắn vừa tính toán.

Tại làm sao Giải Tú Cô lại gọi mình cho tên Tể tướng Hòa Khôn ?

Tại làm sao nàng có thể thâm nhập Hòa Trung Đường ?

Có người tiến dẫn hay tình cờ Hòa Khôn bắt gặp rồi vừa ý ?

Như muôn ngàn mũi kim châm vào óc hắn, trí tuệ hắn lần thứ nhứt bị hoang mang.

Tinh thần hắn lơ dờ và hắn chợt thấy mình đang đứng trước bốn tên đại hán, bốn gã hộ vệ mang đao.

Hắn đã đến hậu viện lúc nào hắn cũng không hay biết.

Tên hộ vệ gọi hắn đã đưa tay ra hiệu cho hắn dừng lại và bước lên bậc thềm cúi mọp mình nói vọng vào trong:

- Bẩm Cửu phu nhân, họ Phí đã đến.

Từ bên trong một giọng nói trong như tiếng ngọc khua mà cũng lạnh như băng giá :

- Cho vào.

Tên hộ vệ áo đen vẫy tay về phía Phí Độc Hành :

- Vào ngay !

“Lệnh ban ra” thật bề bàng, nhưng trong lòng chỉ mong được gặp Giải Tú Cô, Phí Độc Hành không đắn đo suy nghĩ, hắn bước thẳng vào trong.

Tên hộ vệ hét lớn:

- Khoanh tay và cúi mình xuống.

Y như bị một ngọn roi da quất ngay vào mặt, Phí Độc Hành khựng lại.

Nhưng hắn là con người vốn đã từng thích nghi trước một hoàn cảnh, hắn biết đây là qui củ, vả lại bọn hộ vệ này làm sao hiểu được mối liên hệ giữa hắn và Giải Tú Cô ?

Phí Độc Hành không cách nào hơn, đành phải tuân theo lời chúng.

Hắn vòng tay và cúi đầu bước vào, hắn bước đi thật chậm.

Cúi đầu, vòng tay, thái độ thật là khốn đốn, Phí Độc Hành vốn không quen với cung cách ấy, thế nhưng hắn biết từ đây về sau, cung cách này có lẽ thường xuyên đến với hắn, ngay bây giờ phải tập cho quen.

Thật là chua chát.

Nhưng hắn vẫn làm.

Phải tận dụng cơ hội để học... khom lưng.

Hắn cúi đầu, vì thế hắn không thấy phía trên, hắn chỉ thấy những vuông đá hoa và thấy hai bên có những chiếc giày da đế mỏng.

Những chiếc giày sắp hàng thẳng hai bên từ ngoài thêm dẫn tới bên trong.

Hắn biết hai hàng người hầu cận.

- Dừng lại !

Một tiếng quát không lớn, giọng trầm trầm:

- Bước lên một bước, quì xuống.

Phí Độc Hành khựng lại.

Hắn cũng biết đây là qui củ, là phép tắc, bất cứ tên thuộc hạ nào diện kiến một vị “phu nhân” cũng đều phải như thế.

Nhưng xử cảnh của hắn không phải thế.

Nghi cách này đối với hắn hơi quá đi chăng ?

Và phải chăng vị “Cửu phu nhân” đã quyết ý làm nhục hắn ?

Hắn bỗng nhớ ra rằng vị phu nhân thứ chín của Hòa Khôn đã từng nguyên rửa hắn là kẻ bất nhân bất nghĩa, khi nàng còn ở tại Hồ Lô Cẩu, cho nên bây giờ nàng quyết tâm hạ nhục hắn, mà một khi nàng đã quyết tâm thì phải làm cho đến nơi đến chốn, nhứt định nàng không chừa cho hắn một mảnh đất thối lui.

Hắn biết chỉ cần một kháng lệnh, tuy không làm gì hắn được, nhưng nàng có thẩm quyền đuổi hắn ra khỏi chỗ này, và một khi đã như thế rồi thì dầu “Đào lão sư gia” có nói cũng không còn hiệu nghiệm.

Mất cơ hội này, có lẽ không còn cơ hội nào khác nữa, bao nhiêu công trình của hắn sẽ tiêu ma.

Hắn nghiêng rằng quì xuống.

Hắn nghe tiếng cười.

Tiếng cười ngay trước mặt hắn không xa, tự nhiên là phía trên đầu hắn, giọng cười ẩn chứa đầy thỏa mãn và hàm xúc lạnh lùng.

Giọng cười của vị Cửu phu nhân và tiếp theo là câu nói thật êm:

- Người giang hồ mà thuận phục như thế thật là ít có, hãy cho hắn quì tới trước.

Lập tức có tiếng trầm trầm ra lệnh:

- Hãy quì xê tới trước !

Phí Độc Hành làm đúng theo lệnh, tự nhiên hắn “xê tới trước” bằng đầu gối.

Giọng ra lệnh trầm trầm lại tiếp theo:

- Cúi đầu !

Phí Độc Hành đã cúi đầu, bây giờ phải cúi đầu thêm.

Con người của hắn bây giờ đúng y như cục bột.

Cửu phu nhân lên tiếng :

- Thôi được, người họ Phí phải không ?

Phí Độc Hành đáp nhỏ:

- Vâng, họ Phí.

Cửu phu nhân gắt:

- Vẫn giọng điệu phường thảo khấu giang hồ, hãy dạy cho hắn.

Giọng nói trầm trầm tiếp liền theo:

- Hãy nói theo ta: “Bẩm phu nhân, thảo dân họ Phí”.

Phí Độc Hành cũng hiểu, đây là qui củ, mà cũng là hình phạt.

Hắn cố nuốt bọt dần lòng:

- Bẩm phu nhân, thảo dân họ Phí.

Cửu phu nhân cười nhẹ:

- Như thế phải có phép tắc hơn không ? Người tên gì ?

Phí Độc Hành đáp:

- Bẩm phu nhân, thảo dân tên Phí Độc Hành.

Cửu phu nhân “hừ” thật nhỏ:

- Từ đâu đến ? Trước làm nghề gì ?

Phí Độc Hành đáp:

- Bẩm phu nhân, thảo dân sống trong giang hồ vùng quan ngoại.

Cửu phu nhân hơi gần giọng :

- Phí Độc Hành, là người quan ngoại giang hồ, hừ, thật to gan.

Phí Độc Hành thấp giọng :

- Bẩm phu nhân, thảo dân ngu muội, xin phu nhân minh thị.

Cửu phu nhân lại “hừ hừ” nho nhỏ:

- Người còn lấp lững với ta à ? Người đã hành hung tên thị vệ của ta phải không ?

Câu chuyện quá rõ rồi, đây là một lối trả thù chồng chất.

Phí Độc Hành lại cố ẩn nhẫn thêm lên :

- Bẩm phu nhân, quả có như thế, nhưng không phải do thảo dân.

Cửu phu nhân nói:

- Ta không phải là người không biết lẽ phải, người chỉ thừa nhận là đủ rồi. Hừ, người to gan lắm, người cứ hỏi khắp Bắc Kinh này, kể cả bọn quan viên lớn nhỏ thử xem có kẻ nào dám hành hung thị vệ của ta không ?

Tiếp theo giọng nàng vùng danh lại:

- Bây đầu, trói tay hẩn lại cho ta.

Phí Độc Hành ngẩng mặt.

Cửu phu nhân ngồi trên chiếc ghế rộng và cao, gương mặt đẹp của nàng phớt một màn sương lạnh.

Người trung niên mà gã hộ vệ Tần Bưu gọi là “Lãnh ban” đang đứng hằm hằm bên cạnh.

Hẩn nói:

- Cửu phu nhân, thảo dân vừa mới nói, lỗi không phải do ở thảo dân.

Như không nghe thấy, Cửu phu nhân ra lệnh:

- Trói chặt hẩn lại cho ta.

Người trung niên ném tia mắt về phía Phí Độc Hành và cúi đầu thấp giọng :

- Bẩm phu nhân, xin cho nô tài có một lời.

Đôi mày của phu nhân hơi nhếch lên, giọng nàng có vẻ ôn tồn:

- Nói đi.

Người trung niên nói:

- Bẩm phu nhân, nghe đầu tên này do Đào lão sư thu dụng, dám xin phu nhân nghĩ đến thể diện...

Cửu phu nhân chận nói:

- Nghĩ thể diện cho Đào lão thì ai nghĩ đến thể diện của ta ? Cứ trị tội hẩn, xem có ai dám kháng lệnh ta không cho biết.

Những tiếng nói sau cùng của Cửu phu nhân vừa dứt thì Phí Độc Hành bị trói gô, vẻ mặt lạnh băng băng của nàng không hề thay đổi.

Và Cửu phu nhân xuống lệnh:

- Đánh hấn cho ta !

Người trung niên quay mặt ra ngoài:

- Tần Bưu !

Hấn chọn thật đúng người.

Một tát tai của Phí Độc Hành, năm lần rướm máu hãy còn in rành rạnh, những đòn thù vẫn còn hằn năm ngón tay.

Bàn tay như nải chuối của Tần Bưu bây giờ tới tấp bay vào hai bên má Phí Độc Hành.

Cửu phu nhân lên tiếng:

- Không được đánh trả thù, hãy dùng roi.

Đánh vả vào miệng đúng là lối đánh trả thù, nhưng dùng đến roi, cái roi ngựa còn gấp trăm ngàn lần đau đớn !

Tần Bưu tuân lệnh, hấn cho tay ra sau lưng rút ngọn roi.

Hấn đã chuẩn bị sẵn rồi.

Phí Độc Hành nghiêng rằng không kêu la một tiếng.

Những đường roi tron trót, tiếng quần áo rách siết vào da nghe đến lạnh người.

Từ lưng đến hai chân của Phí Độc Hành, đầu roi vất ngang vất dọc.

Sức của Tần Bưu cũng không phải yếu, bao nhiêu đường roi vào da thịt là máu lập tức tươm ra.

Phí Độc Hành quì thẳng mình, hấn không hé môi, chân mày hấn không hề động dậy.

Người trung niên cười lạt:

- Khá, kể ra hấn cũng nhiều nghị lực.

Cửu phu nhân vụt đưa tay:

- Thôi đủ rồi.

Và nàng xuống lệnh luôn:

- Mở trời cho hấn và đuổi hấn ra khỏi nơi này.

Bị đánh đến rách da đổ máu, Phí Độc Hành không hề cau mày, nhưng bây giờ câu nói của Cửu phu nhân làm cho hấn biến sắc, hấn vội nói:

- Bẩm phu nhân, đánh đã đành rồi, tội cũng đã đền rồi, giả sử thảo dân có tội thì bao nhiêu đó nghĩ cũng đã đủ đền, mong phu nhân ban ơn cho thảo dân ở lại.

Người trung niên cười gằn:

- Muốn ở lại.

Cửu phu nhân đưa tay cản tên trung niên và ném tia mắt về phía Phí Độc Hành:

- Người muốn ở lại làm việc trong Hòa Trung Đường?

Phí Độc Hành đáp:

- Bẩm phu nhân đúng như thế.

Cửu phu nhân cau mặt:

- Tại làm sao muốn ở lại ? Vì số lương cao ? Vì được sung sướng ? Vì có quyền thế, phải không?

Phí Độc Hành đáp:

- Bẩm phu nhân, đúng như thế.

Cửu phu nhân nhìn hẩn một cái thật sâu:

- Thật không ngờ người lại thẳng thắn như thế, được rồi ta chiếu cố cho người, nhưng ta cần nói trước cho người biết, bất cứ một Đường sai nào của Hòa Trung Đường cũng không phải dễ làm, huống chi vừa bước vào là đã ghẹp đến ta, sau này hãy còn nhiều khó khăn lắm đó.

Phí Độc Hành nói:

- Bẩm phu nhân, thảo dân biết điều đó, nhưng thảo dân tình nguyện, cho dầu nước sôi lửa bỏng, cho dầu nát thịt banh thân, thảo dân cũng vui lòng.

Ánh mắt của Cửu phu nhân vụt như hai mũi dao xói vào mặt Phí Độc Hành, giọng nàng như băng giá :

- Nhớ nghe, những lời đó là do chính miệng người thốt ra chứ không ai ép buộc.

Phí Độc Hành đáp:

- Bẩm phu nhân, chính thảo dân tình nguyện, chứ vị có mặt ở đây có thể chứng cho điều đó.

Cửu phu nhân lại nhìn hẩn và gật gù:

- Tốt, tốt, hãy mở trói cho và cho hẩn ra ngoài.

Hai tên hộ vệ áo đen xông tới mở trói. Chúng mở trói thật nặng tay, hình như những ngọn roi đỏ máu rách da trên mình của Phí Độc Hành chưa làm cho chúng nguôi giận.

Phí Độc Hành vẫn thản nhiên, mặt hẩn trơ trơ, chân mày không hề nhúc nhích.

Khi nuốt giây cuối cùng trên mình rơi xuống đất, hẩn vội cúi đầu:

- Đa tạ ân điển của phu nhân.

Hắn đứng lên và cúi mình lần nữa cho đủ lễ rồi quay bước trở ra, dáng đi của hắn thật vững vàng, y như những đường roi tướt máu không có trên da thịt hắn.

Hắn đã bằng lòng và không hề oán trách, hắn không muốn mất số lương to, hắn không muốn đánh rơi quyền thế, ai gọi là chó săn mặc kệ, hắc hỉ thấy vận may đưa tới cho hắn quá nhiều.

Nhìn theo dáng dấp ngang nhiên của Phí Độc Hành, ánh mắt của Cửu phu nhân vùng tối lại, nàng nói thật nhanh:

- Liễu Vũ Dương, mọi việc ta cho người được trọn quyền, ta cần ngơi nghỉ.

Tên trung niên cúi rạp mình, đám vệ sĩ áo đen cúi rạp theo.

Xương sống là của từng người, nhưng có lẽ họ được chui một lò cho nên khi họ uốn cong lại giống hệt như nhau, nếu đứng xa, người ta có cảm giác như những con người máy được chế tạo theo một kiểu.

- o O o -